

opusdei.org

Druhý deň (pondelok, 2. decembra)

Úvahy na rozjímanie počas novény v rámci prípravy na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie.

Navrhované témy sú: Chudoba Betlehema; bohatstvo Panny; hodnota každého človeka.

02.12.2024

NA CESTE blahoslavenstiev, ktorú sledujeme v tejto novéne k Nepoškvrnenému počatiu, sa dnes

môžeme zamyslieť nad tým, prečo bola Panna Mária šťastná uprostred chudoby. „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo“ (Mt 5, 3). Ježiš bol chudobný od narodenia. Boh sa mohol stať človekom v rodine obklopenej pohodlím a vo veľkom meste. Urobil tak však v lone jednoduchej ženy, Nepoškvrnenej Panny Márie, v malej dedinke v Izraeli. Jej narodenie malo len malý ľudský lesk. Svätý Lukáš ho opisuje takto: žena „porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a položila do jasiel, lebo v hostinci pre nich nebolo miesta“ (Lk 2, 6 - 7). Len unavení a ohromení pastieri boli svedkami toho, čo sa práve stalo. Kristus „nechcel nič zvláštne, žiadne privilégium. Všetko sa odohráva s mimoriadnou prirodzenosťou: od počatia až po jeho narodenie (...) Pán vedel, aká drsná bude jeho životná dráha. Ale

túžil prísť na zem, aby spasil všetky duše“[1].

Chudoba, ktorá obklopuje scénu jasličiek, kontrastuje s radosťou jej protagonistov. Mohlo by sa zdať, že v takýchto podmienkach by bolo ťažké dosiahnuť určité šťastie. Radosť Márie a Jozefa však nezávisí od vonkajších okolností alebo statkov, ktoré vlastnia. Objavili hlbokú radosť, ktorá sa nezakladá ani tak na pomínutelných skutočnostiach, ale na vedomí života v Božej prítomnosti. Sú schopní vidieť jeho božskú lásku za všetkým, čo sa v tých dňoch stalo: improvizovaná cesta do Betlehema, nedostatok miesta v hostinci, nepohodlie v jasliach... Mária a Jozef môžu v skratke povedať to, čo neskôr napíše svätý Pavol Filipanom: „Naučil som sa byť spokojný s tým, čo mám: naučil som sa žiť v chudobe, naučil som sa žiť v hojnosti, som zvyknutý na všetko na každom mieste, na hojnosť i na

nedostatok, na bohatstvo i na chudobu. Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje“ (Flp 4,11-13).

V BETLEHEME Mária vie, že jej život, od najpraktickejších vecí až po najhlbšie šťastie, závisí od Jozefa a Ježiša. Všetky generácie ju budú môcť nazvať blahoslavenou ani nie tak vďaka tomu, čo urobila, ale predovšetkým vďaka tomu, čo Boh koná v jej srdci. Matkou Spasiteľa sa nestala vlastnými zásluhami, ale je to Pán, ktorý si ju vyvolil, a ona odpovedala áno. Teraz mohla porodiť Ježiša v tej stajni vďaka Jozefovej starostlivosti. Jeho starostlivosť jej umožňuje znovu nadobudnúť silu, pričom má istotu, že sa má o koho oprieť. Toto je bohatstvo, ktoré Mária v tejto chvíli vlastní: poznanie, že potrebuje druhých.

Boh počíta s ľuďmi okolo nás, ktorí nám podávajú pomocnú ruku a podporujú nás vo chvíľach, keď sa môžeme cítiť slabší. Pri jednej príležitosti nás prelát Opus Dei povzbudil, aby sme „vnímali život ako cestu spolupráce, na ktorej sa navzájom podporujeme. Chvíle protivenstva sa môžu nakoniec stať priaznivou príležitosťou na vnútorný rast, na osobné a spoločenské zdokonaľovanie: núkajú nám vyjsť zo seba, otvoriť sa druhým“[2]. Mária cítila, že Ježiš a Jozef ju po celý čas podporujú. Zároveň sa aj oni cítili podporovaní ňou. Tak je to v živote každého človeka. Bez ohľadu na to, aká veľká je ľudská neistota, vždy môžeme prenášať náklonnosť a pokoj na druhých, a tiež naopak: môžeme nájsť útechu v ľuďoch, ktorí nás milujú.

Naša závislosť od vzťahov nie je obmedzením, práve naopak. V tom spočíva jeden zo zdrojov šťastia na

tejto zemi, pretože „radosť nie je emócia okamihu: je to niečo iné! Skutočná radosť nepochádza z vecí, z toho, že niečo máme, nie! Rodí sa zo stretnutia, zo vzťahu s druhými, rodí sa z pocitu, že sme prijatí, pochopení, milovaní, a z toho, že môžeme prijať, pochopiť a milovať; a to nie na okamih, ale preto, že ten druhý, tá druhá, je človek“[3]. V Ježišovi a jeho Nepoškvrnenej Matke môžeme vždy nájsť lásku, ktorá nás prijíma a chápe.

V BETLEHEME nepotrebuje veľa vecí, aby ste boli šťastní. Ježiš, Mária a Jozef sa navzájom podporujú. Je pravda, že vonkajšie okolnosti tohto miesta nás možno nepozývajú k láske k tejto situácii, ale Svätá rodina prijíma skutočnosť, ktorú má v rukách. Aj v živote každého človeka nás Boh pozýva, aby sme s pokojom a

radosťou prijali to, čo sa nám deje, pretože nás vždy sprevádza. A v prvom rade nás pozýva, aby sme prijali tých, ktorých nám postavil po boku.

Chudoba ducha vedie k objavovaniu bohatstva každého človeka, aj keď sa v mnohých aspektoch líši od nášho spôsobu bytia a života. Hodnota každého človeka nezávisí od vlastností alebo náklonnosti, ktoré môžeme mať, ale od skutočnosti, že tento človek bol milovaný Bohom a nejakým spôsobom bol zverený do našej spoločnosti. „Tajomstvo života nám bolo odhalené tým, ako sa s ním vysporiadal Boží Syn, ktorý sa stal človekom, a to až do tej miery, že na seba na kríži vzal odmietnutie, slabosť, chudobu a bolesť. V každom chorom dieťati, v každom slabom starcovi, v každom zúfalom migrantovi, v každom krehkom a ohrozenom živote nás hľadá Kristus,

hľadá naše srdcia, aby nám zjavil radosť z lásky“[4].

Keď prijímame človeka takého, aký je, s jeho cnosťami a nedostatkami, prijímame Krista. To robí Nepoškvrnená Panna Mária s každým z nás. Keď nás vidí, spoznáva Ježišovu tvár, pretože svojou smrťou nás vykúpil z hriechu. Ako dobrá Matka nás víta ako prvá; vie rozpoznať, že „každá duša je úžasný poklad; každý človek je jedinečný a nenahraditeľný. Každý jeden z ľudí je hoden všetkej Kristovej krvi“[5].

[1] Svätý Josemaría, *Meditácia*, 31-XII-1959.

[2] Fernando Ocáriz, *Meditácia*, 11-V-2020.

[3] František, *Príhovor*, 6-VII-2013.

[4] František, *Audiencia*, 10-X-2018.

[5] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*,
bod 80.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/1-
decembra-druhy-den-noveny-k-
neposkvrnenemu-pocatiu-panny-marie/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/1-decembra-druhy-den-noveny-k-neposkvrnenemu-pocatiu-panny-marie/)
(13.08.2025)